

Szoboszlai Dominik: újra itt a farsang!

2024 március 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Liverpool magyar sztárját övez? média?rület általános jelenség.

Tudom, hogy a nagyhét napjaiban a fenti cím szentségtörésnek hangozhat, de sokan nyilván el?re sejtik, mire gondolok. A „farsangi riportként” azonosítható tévés villáminterjú alighanem mérföldk? [Szoboszlai Dominik](#) és a

magyar média közös történetében. Ha netán van állampolgár ebben az országban négyéves kor felett, aki ne tudná, mi történt, íme, az eset dióhéjban. Jogtulajdonosként az MTVA-nak járt a lehetőség, hogy a március hetedikén 5-1-es vendéggyőzelemmel véget ért [Sparta Prága–Liverpool](#) Európa-liga-mérkőzés után interjút készítsen Szoboszlai Dominikkal.

Mielőtt rátérnék a lényegre, egy költői kérdés: kedves kollégák, miért Sparta Praha? Tudom, persze, annyira profik vagyunk, még arra is ügyelünk, hogy a klub hivatalos, cseh nevét használjuk. Az angol sajtó ebből nem csinál ügyet, ahogy természetesen más csapat esetében sem, a Prága angol nevével jelöli a klubot is: Sparta Prague; de ugyanígy jár el a német is: Sparta Prag. Annyira szeretünk futni a nemzetközi trend után, ilyen esetben miért száll inunkba a bátorság? Szigorúbban: miért törjük kerékbe a szép magyar nyelvet? A Sparta Praha persze még lenyelhet, de személy szerint a Partizan Beogradra, a Dinamo Bucurestire, hát még a CFR Clujra viszont már végképp nem áll rá a nyelvem.

Vissza az interjúhoz. Annak az első részében Szoboszlai [kötelező kérdésekre felmondta a kötelezőt](#). A riporter, nyilván előre eltervezetten, ezután váltott, és megpróbált laza kérdéssel operálni, megkérdezte Szoboszlait, mit szól ahhoz, hogy farsangkor szerte az országban nagyon sok gyerek öltözött be Szoboszlai Dominiknak. Erre is korrekt, érzelemmentes felelet érkezett, Szoboszlai örül annak, hogy példakép lehet. A riporter, véletlenül sem bántani akarom, mert az élő adás amennyire hálás, legalább annyira hálátlan m?faj, de ekkor elkövetett egy hibát, forszírozta a közszolgálati csatornán eleve kissé esetlen témát. Még a második farsangi kérdés is (elmege-e Szoboszlai a farsangra, amire egy kisgyerek invitálta) átcsúszhatott volna, a riporter érthető izgalmában azonban nem észlelte, hogy az ország bálványá addig is udvariasan bár, de kissé kelletlenül felelgetett. Szoboszlai e kérdésre nem kívánt reagálni, sőt szakítva a tévéinterjú szokásos etikettjével, köszönés, illedelmes mosoly nélkül hagyta faképnél a riportert.

Az interjúnak ezt a részét a magyar sajtó nagyobbik része elhallgatta. Miért is tagadnám, magam is ezt javasoltam a kollégáimnak. Nem a „botrány” elkerülése végett, hiszen ami történt, az megtörtént, mondhatnánk, az esetről eredeti funkciója szerint kötelessége lenne beszámolni a sajtónak.

Ám érezni lehetett, többre van itt szó, mint hogy Szoboszlai a szokásosnál fáradtabban, törődöttebben, nyögősebben állt a kamera elé és kihozta a sodrából egy esetlen kérdés.

A történetnek van egy, ha nem is folytatása, másik színtere. A hivatalos magyar sajtóból az MTVA-n kívül egyedül lapunknak volt helyszíni tudósítója a mérkőzésen. Kollégánk természetesen nem azért utazott ki Prágába, hogy a hat gólt élben tekintse meg és szakmailag elemezze a látottakat. Hanem hogy az úgynevezett vegyes zónában akár csak egy perc erejéig feltartva, feltehessen néhány kérdést Szoboszlainak. A kontaktus létre is jött, ám a Liverpool klasszisa [elhárította a villáminterjút](#). Nem udvariatlanságból, nyegleségből, ellenkezéleg, kurtán még szabadkozott is, arra utalva, hogy nem nyilatkozhat.

Találgattuk az elzárkózás okát. Egyfelől a Liverpoolnál nyilván pontos rendje van, hogy ki mikor és milyen formában nyilatkozik; bár azért aligha vonnák kérdésre a csapat magyar klasszisát, ha a vegyesben egy magyar újságíróval vált néhány szót. Másfelől, sőt inkább az lehetett a magyarázat, hogy Szoboszlai besokallt.

A magyar médiában naponta átlagosan többtucatnyi cikk, hír jelenik meg róla, felkapott időszakban, mint a visszatérése, egy-egy fontos meccs, ez a szám a százas nagyságrendet is eléri. A tudósítástól, az idézett nyilatkozatokon, a róla mondottakon át az öltözékén, autóparkján, sőt magánéletén csámcsogó kulisszatitkokig van ezek között minden. Már a prágai gól, a farsangi interjú másnapján jött a gyorsrajtásos sztori, aztán következett a Liverpool–Manchester City Premier League-rangadó, a másik manchesteri klub, a United elleni vesztes FA-kupa-meccs, a Klopp utáni korszak kihívásait fejtegető írások egész sora, s nyilván az egykor szürke, de manapság ugyanolyan zajos hétköznapiakon sem maradunk hírek nélkül.

Ilyen rivaldafényre senki sem vágyik, ez a népszerűség, sőt inkább nyughatatlan szenzációhajhászás érthetően roppant terhes. Noha óvatosan azt is hozzá kell tennem, a futball mint üzlet a rá jellemző csillagászati jövedelmekkel ugyancsak részben e figyelem gyümölcse.

S akkor következzen a mundér becsületének védelme. Jómagam írógépen, ólomban már nem dolgoztam, de még az ezredforduló környékén is szorgalmasan körmöltem a tudósításokat, amelyeket aztán telefonon diktáltam le. Eleinte nyilvános fülkékből, miként a kollégák többsége, nekem is minden helyszínen, minden városban megvoltak a tuti helyeim, ahol relatíve háborítatlanul dolgozhattam. Ma már megmosolyogtatónak hangozhat, amikor már volt mobiltelefonom, eleinte gyakran nem vittem magammal a munkahelyemre, mert nem volt rá szükségem. Írásaim

sokáig kizárólag a klasszikus nyomtatott sajtóban jelentek meg, amelynek sok egyéb mellett a kötött terjedelem a legjellemzőbb tulajdonsága, ami önmagában szigorú szűrt jelentett a publikálni kívánt cikkeknek. Aztán beköszöntött az internet – amely kétségtelenül egyszeribbé, kényelmesebbé tette az újságírói munkát is –, majd az online újságírás, később pedig a közösségi média korszaka.

Akartam én ezt? Dehogya! Manapság már mindenki médium, az is, aki nemhogy a magyar nyelv szabályainak megfelelő szabatos mondatszerkesztésre képtelen, de a helyesírással is reménytelen küzdelmet vív. Az – igen – ijesztően kitérő és felhígult média az én kezemből is kicsavarta a „tollat”, nem foglalkozhatok csupán azzal, amivel szeretnék, amihez, úgy hiszem, értek.

A Szoboszlai Dominikot övező médiaörület nem pusztán róla szól, nem is magyar sajátosság, hanem általános jelenség. Ugyanezt teszi a média minden országban Cristiano Ronaldóval, Lionel Messivel, hadd ne soroljam a példákat a végtelenségig. Magyarország, a magyar sajtó, ha már van egy Szoboszlai Dominikunk, követi e trendet.

De ugyanezt teszi a sajtó nemcsak valamennyi sztárral, hanem érdekeldést kiváltó fontos eseménnyel is, két hete a leégett visegrádi hotelről, a mögöttünk hagyott hét végén a moszkvai terrortámadásról, a ralis balesetről is születtek cikkek százával. Állítsátok meg a világot, ki akarok szállni! Ez még a digitális korszak előtti időkben fogant duma, ha úgy tetszik, aforizma. Nincs rá esély.

Igen, mert kell a kattintás – így szól a vád. Egyfelől természetesen igen, mert a média is piac termékekkel, mérőszámokkal, eladási adatokkal, versenyhelyeztetel. Másfelől viszont a média igényt elégíti ki. Személy szerint megint csak sajnálkozva jegyzem meg, hogy a sajtónak már régóta nem csak a tájékoztatás a célja. Az emberek hírfüggvé váltak, nem véletlenül írtam a bevezetőben: már négyéves koruktól fogva. A gyerekek hamarabb használják készség szinten az érintésképernyős digitális eszközöket, mint hogy megtanulnának írni, olvasni.

Igen, olykor rémiszt ez a fajta függőség. De persze nem kötelező a rabjává válni. Miként az alkoholfogyasztást sem tiltják be az alkoholisták miatt, hovatovább az alkoholfogyasztásnak kifinomult kultúrája is létezik, az újságírást sem lehet úgy általánosságban, megkülönböztetés nélkül mindenért felelőssé tenni torzult világunkban. Szoboszlai Dominikkal kapcsolatban sem.

Tartottunk tőle, hogy a „farsangi riport” után a csapatkapitány a következő hazai válogatott mérkőzésen, helyesebben utána vajon hogyan viseltetik a magyar sajtó iránt. Szerencsére alaptalanul. A pályán, majd a vegyes zónában is csillogott a szeme, nem csupán lehozta a kötelezőt, még fesztelenül poénkodott is. Minden mozdulata, gesztusa azt sugallta: jó itthon lenni.

Az égi tünemény, [a Szoboszlai nevű üstökös](#) megállíthatatlanul száguld tovább. Böjtöltünk eleget, évtizedeken át. Ránk fér, hogy a farsang túlterjeszkedjen a neki szabott heteken.

Novák Miklós - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

